moteris

1969 Nr. 6 (72)

Sveikiname su Šv. Kalėdomis ir Naujais Metais

"Moters" redakcija ir administracija

ŠV. JUOZAPAS Liet. liaudies menas

D. MICKUTĖ-MITKIENĖ

TA, KURI SUPO . . .

Ten, Tėviškėlėj miela motulė,
Ta, kuri supo: liuli, oi liuli . . .
Ta, kuri kėlus rytą anksčiausią,
Rišo lopšelį laukuos po kriauše.

Rugelius rišus paskui kirtėją,
Saulutei sėdant ji vos paėjo.
Grįžtant namolei vakarą vėlų,
Liejo dainužėj varganą gėlą . . .

Vaiko rankutę prie kaktos kėlė —
Mokė žegnotis — ta motinėlė.
Balta skarelė galvą jai puošė,
Kai bažnytėlėn eiti ji ruošės.

Rankoje puokštė rūtų ir mėtų,
Tam, kad širdužę mažiau skaudėtų.
Tai ne žibuoklę, nei kitą žiedą,
Ten lakštutėlė naktim apgieda —

Tai tik motulės ilgesį nykų
Tų, kur išėjo . . . ir neparvyko:
Tie, kuriuos supo liuli, oi liuli,
Po samanėlėm eglyne guli.
Kiti — už jūrų-marių nuklydę —
Juos visus maldos motulės lydi . .

KŪČIŲ VAKARAS LIETUVOJ

Jau seniai kisielius šąla —
Mama, ruoški Kūčiai stalą!
Tėtis atnešė jau šieną,
Ir pastatė paliai sieną.

Jis toks kvepiantis ir žalias —
Sausos gėlės iš pievelės.
Jas mama ant stalo draiko:
Kad lygiau būtų, pataiko.

Iš mergautinės dar skrynios,
Baltą staltiesę lininę,
Ją išlygina, išglosto —
Taiso dvylikai valgių sostą.

Davus ženklą tėvo valdžiai,
Šeima kaupiasi pamaldžiai,
Kūčių vakarą, kaip dera,
Tardami po žodį gerą
Jie dalinasi plotkelę.

TADA BUS RAMU

Laisvės čia daug,
Bet laimės visviena
Nėra be namų!
Vien tik tenai,
Kur senoliai gyveno
Lietuviui ramu.

Džiaugsmo žiedai
Nežydės čia ant kelio,
Kol koja sava
Žengsi per tėviškės
Lygumą žalią,
Kai vėl bus laisva.

Gimtąją Žemę
Svajonėm telankom,
Sapnuojam naktim,
Bus valanda —
Glamonėsim ją rankom,
Regėsim akim.

Laikas pramuš
Kietą uždangą plieno
Link mūsų namų,
Žengsim žeme,
Kur senoliai gyveno —
Tada bus ramu.